

l'espè

Espetón i barracuda. *Sphyræna sphyraena*, Linné, 1758.

Es un peix de cos allargat, escates menudes, platejat fosc per dalt i platejat quasi blanc pel ventre. Morro en punta amb la mandíbula inferior més llarga, boca grandíssima ben proveïda de dents com a claus que fan por. Línia lateral sensorial molt marcada, dues aletes dorsals molt separades i una gran aleta caudal (cua) escotada.

Estem davant d'un depredador ferotge (per als peixos de menys d'un pam), molt ràpid i que a més es reuneix en moles per caçar i alimentar-se, sobretot de les moles de peix blau, de moixó d'agulla i d'amplòia. Els espets grans de la Mediterrània apleguen a créixer fins un metre, els de l'oceà apleguen quasi fins a dos metres. Son peixos d'hàbitat litoral pelàgic, açò és, la mar prop de la costa fins els 50 metres de fons, sempre nedant lliures sense tocar fons ni furgar el fang. Se'ls pesca amb arts artesanals: xarxes soltes, bonitolera, agullera, traïnya i al "curri". Tenim l'anècdota d'un dia d'octubre de fa prou anys, del rècord d'espets capturats a Xàbia d'un sol bol: 700 Kg amb l'art de l'agullera.

Comentant açò, i la baixada general dels preus del peix, amb els mariners que s'hi dediquen, Ximo Garreta i Pep Xatet senyalaven: "És increïble, actualment l'espè no el volen a cap de preu, i fa vint anys no abaixava de 100 duros". On anirem a parar?

100 duros, 500 pessetes, 3 euros: un preu digne per a un peix amb tant poca punxa com el lluç.

por el Profesor Haddock

[Ver artículo original \(339 lecturas\)](#)